Evrim, inşa hakikatinin ifadesi olduğunda anlamlıdır

Cansız varlıklardan, minerallerden hayata geçişin nasıl olduğu, DNA ve RNA moleküllerinin nasıl açığa çıktığı evrimci bakış açısıyla izah edilmeye çalışılmış, bu konuda pek çok farklı yaklaşım ortaya konmuştur. Susan Aldridge'in "Hayatın İpuçları" isimli eserinde yer alan "DNA Nereden Geldi?" başlıklı bölümünde; "DNA, RNA ve proteinlerin hepsi, birer geçmişleri olan moleküllerdir. Bu moleküllerin zamanla nasıl değiştiklerinin çalışılması evrime ve doğadaki yerimize yeni bir bakış açısı verdi. Genetik seviyede evrim yeni genlerin yapılması, kalıtımı ve çevreyle etkileşim sonucu seçilimi şeklinde özetlenebilir. DNA'nın akıcı ve dinamik yapısı, hayatın 4 milyar yıl önce dünyayı dolduran mikroplardan, türlerin bu günkü zengin çeşitliliğine ulaşmasının nedenidir." dendikten sonra, "Kökenler" başlıklı bölümde şöyle devam edilmektedir: "Tanrı'nın her türü son şekliyle dünyaya koyduğunu savunan yaratılışçılar, hayatın nasıl başladığına dair bilimin en önemli sorunlarından birini görmezden geliyorlar. Darwin de, ilkin hayat formlarının nasıl daha karmaşık organizmalarını oluşturduğuna dair inandırıcı bir teori geliştirmesine rağmen progenot adı verilen ilk canlının nasıl oluştuğu üzerine bir şey söyleyememişti. Büyük olasılıkla hayatın kökenini hiçbir zaman tam olarak bilemeyeceğiz, fakat bu konudaki teorileri incelemekte yara var. Kimya, kozmoloji ve coğrafya, yaratılışçıların teorilerinden daha verimli ve yaratıcı birçok teori oluşturmuştur. DNA ve hayatın kökenleri hakkındaki bilimsel düşüncelere eğilmeden önce, gezegenimizin gençliğindeki durumunu hayalimizde canlandıralım. Karmaşık evrenbilim modellerini şu an ele almaya gerek yok, o yüzden evrenin 15 miyar yıl önce big bang (büyük patlama) adı verilen olayla varlık sahnesine çıktığını farz edelim. Big bang, patlamadan çok akıl almaz bir sıcaklık (100 milyar derece) ve yoğunluktan evrendeki tüm madde ve enerjinin açığa çıkmasına yol açan bir genişlemeydi. Evren genişledikçe soğudu ve madde oluştu: Önce hidrojen ve helyum gibi hafif, sonra kurşun ve demir gibi ağır elementler. 4.5-5 milyar yıl önce en yakınımızdaki yıldız olan güneşin çevresindeki toz bulutlarından meydana geldi. Bu yapıyı sıvı nikel ve demirden oluşan bir çekirdeğin çevresinde manto adı verilen bir kaya tabakası ve onun üstünde yer kabuğu denilen toprak ve okyanus yüzeyleri şeklinde özetleyebiliriz. Mineraller adı verilen kimyasal bileşikler de dörtte üçünden fazlasını oluşturur. Silikon ve alüminyum, hücreleri karbon, oksijen, hidrojen (biraz da azot ve fosfor) bileşiklerinden oluşan canlılarda çok küçük miktarlarda vardır."

Varlık aleminde ibda ve inşa şeklinde anlık ve zamana yayılmış tekamül özellikleri sergileyen iki tür yaratılış şekli gözlenmektedir. Hem her türü Yaratıcı'nın son şekliyle ortaya koyduğunu ifade edenler hem de en küçük minerallerden hayata ve hayatın en üst düzeylerine bir tekamül seyri olduğunu ileri sürenler belirli bakış açıları ile doğruyu savunmaktadırlar. Gerçek ise, bu iki tür yaklaşımın ideal şekilde birleşmesinden hasıl olacaktır. Ne yalnız başına anlık yaratılış ne de evrimin bütün nazariyesini üzerine oturttuğu tekamül yaklaşımı tek başlarına varlık alemindeki işleyişleri izaha yetmeyecektir. Hem ibda hem de inşa belirli bir kontrol olmaksızın kendi iç dinamikleri ile ortaya çıkmaya yeterli olmayan unsurlardır. Evrimin bile var olduğu kabul edilse dahi, belirli zamanlarda hassas değişikliklerin oluşması ile bir kontrolünün varlığını gerekli kılmaktadır. Aslında hem ibda hem de inşa şeklinde tezahür eden varlıklar, bir yönleriyle varlık aleminde akıl almaz bir işleyişin "an"da ve "zaman"da değişimini hem bir anlık varlık tablosu hem de ard arda gelen tabloların uyumu olarak gösterirler.

Bu noktada önemli olan “harfi bakış”ın olması yani hem anlık yaratılmaların hem de zamana yayılmış tekamül şeklindeki yaratılmaların İlahi bir kudret olmaksızın mümkün olmadığını kabullenebilmektir. Bir gün gelip de cansız varlıklardan DNA ve RNA’nın sonrasında ilk hücrenin yaratılması, bunların bir zar içinde bir araya gelmeleri ve bir dizi işlem ile hücrelerin oluşumu başı boş bir işleyişin eseri olamaz. Yukarıdaki iktibasta da ifade edildiği gibi evrimci düşüncenin kendi iç dinamikleri ile çalıştığını ortaya koymaya çalıştığı, yani Tabiat Risalesi’nin “teşekkele binefsihi” maddesini ön plana çıkarmaya çalıştığı yaklaşımda pek çok boşluklar vardır. Bir kere, kopyalama üzerine kurulu sistemde kopyalanan ilk unsurun nasıl oluştuğu belli değildir. Susan Aldridge’in de dediği gibi bu noktaya dair net veya muğlak herhangi bir izaha girişilmemiştir. Sonra, tesadüfi bozulmalar ya da mutasyonların nasıl kontrollü şekilde devam eder hale geldiğinde de sadece genetik kopyalama üzerine oturtulmuş bir izahta pek çok boşluklar yer almaktadır. Büyük Patlama’nın ardından önce hidrojen ve helyum, ardından demir ve kurşun oluşumu, sonra varlık alemini şekillendiren elementlerin ardından safha safha hayatın oluşumu ve kurulan şu düzen içinde dönen çarklarla bir insanın kanındaki sodyum düzeyini 135 mEq/dl civarında tutan ve bu işleyişteki kontrolü diyalize muhtaç olanların haliyle bize gösteren düzen, elbette tesadüf eseri olamaz. Ancak varlık aleminin farlı yerlerindeki mineralleri farklı şekillerde bir araya insan bedeninde getirebilen bir kudret, bir Büyük Patlama’nın ardından oluşan gaz ve toz bulutlarını, enerjiyi ve elementleri milyarlarca yıl içinde canlı varlıklara, dinozorlara ve nihayetinde insanlara dönüştürebilir. En az ibda kadar inşa da yani tekamül de, andaki güzellikler kadar zaman içinde güzelliklerin oluşumu da sonsuz bir kudretin var ve bir olması gerektiğine işaret etmektedir.